

Nicolae Băciuț
LA TACLALE CU DUMNEZEU

Motto

„Dacă vorbește cineva, să *vorbească* așa ca și cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu”.

PETRU (I, 2, 11):

„Singurii poeți care au rămas sunt poeții creștini, pentru că au obiect! Poezia modernă nu mai are obiect. Nemaivestind Învierea lui Christos, ce să mai vestești, ce să mai spui?”

IOAN ALEXANDRU

Nicolae Băciuț

**LA TACLALE CU
DUMNEZEU**

Poeme

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BĂCIUȚ, NICOLAE

La taclale cu Dumnezeu/ Nicolae Băciuț. - Târgu-Mureș :

Editura Vatra veche, 2015

I. Băciuț, Nicolae (Ed.,Postf..)

I.S.B.N. 978-606-546-269-4

821.135.1-1

Coperta aparține autorului.

Coperta I, IV imagini de pe www.doxologia.ro:

EDITURA VATRA VECHE

Târgu-Mureș, str. Ilie Munteanu nr. 29

Apărut 2015

Copyright © Nicolae Băciuț 2015

Toate drepturile rezervate

Tehnoredactare: Sergiu Paul Băciuț

Format 16/61x86, Coli tipo 5,5

Tiparul executat la

S.C. INTERMEDIA GROUP SRL

Târgu-Mureș, str. Revoluției nr. 8

România

CÂND STAI DE VORBĂ CU DUMNEZEU

Vine o vreme când nu mai poți spune orice, când nu mai poți scrie oricum. E ca și cum fiecare cuvânt ar fi testamentar, ca și cum ai lăsa o moștenire din averea ta de cuvinte de o viață.

Și din aceste cuvinte fiecare trebuie să primească ceva cu care să simtă că este mai bogat, să simtă cum sufletul lui își întinde conturul, cum îi cresc aripi.

Pentru că scrisul înseamnă să stai de vorbă cu Dumnezeu.. Și dacă nu vrei să stai de vorbă cu Dumnezeu, de ce să mai scrii?

Vine o vreme când ceea ce ți se întâmplă nu ți se mai întâmplă ție, ci numelui tău.

Poate că pe unii îi va intriga “îndrăzneala” mea de a pretinde că stau “la taclale cu Dumnezeu”. Blasfemie, vor striga alții.

Volumul anterior se numea *Despărțirea de înger*. “Cum să te desparți de înger” – mi s-a reproșat. “Cine o să mai aibă grijă de tine? Cum să-ți concediezi îngerul păzitor”. “Foarte bine, am răspuns. M-am despărțit de înger, fiindcă m-am hotărât să-mi las vița direct în mâinile lui Dumnezeu”.

A sta “la taclale cu Dumnezeu”, înseamnă a-i vorbi lui Dumnezeu, cu cuvintele poeziei, pe care am numit-o cândva rugăciune. A vorbi cu Dumnezeu înseamnă că tu spui ce ai de spus iar El te ascultă și-ți răspunde în felul său, în care nu are nevoie de cuvinte.

“A sta la taclale” nu are neapărat conotații peiorative, fiindcă a vorbi despre lucruri mărunte nu înseamnă a vorbi despre lucruri neimportante, ci despre lucruri care țin de viața de toate zilele, obișnuite.

În viața mea, poezia își are locul ei și mi-am îngăduit despre ea și prin ea să-i spun Dumnezeului meu ce mi se întâmplă, ce gândesc, ce nădăjduiesc.

Îi spun ceea ce mi se-ntâmplă, atunci când mi se-ntâmplă, pe limba mea, fiindcă știu că El toate limbile le pricepe, iar neînțeleșurile mele sunt înțeleșuri pentru El.

N-am stat la taclale cu Dumnezeu decât atunci când a fost voia Lui, fiindcă toate poemele mele sunt scrise în această stare, dintr-un suflu, așa cum ele mi-au fost inspirate, eu nefăcând decât să traduc în cuvinte mesajele pe care le-am primit.

De-aceea ele au chipul și asemănarea acelei clipe în care ai sentimentul că te desprinzi, că plutești, într-un zbor îngeresc, când îți devii propriul tău înger.

Poemele mele sunt datate, nu din vanitate, nu din orgoliu, ci din respect pentru locul și secunda în care am oprit timpul în loc, gata să spun, asemeni Faustului lui Goethe: “Oprește-te clipă. Atât de frumoasă ești!”

NICOLAE BĂCIUȚ

ALB DE IERUSALIM

**Și la Ierusalim s-a-ntins zăpada,
E ca un giulgi peste trecute răni,
Cum vântul și-ar aprinde zăda
Să trecem dincolo de vămi!**

**De-atâta alb și vinul din potir
E pentru frig cuminecare,
Și fiecare fulg rămâne mir
Ca pentru-o altă înălțare.**

**A nins și la Ierusalim,
Și seara asta nu e seară,
E dimineața unei lumi,
care din nou în noi coboară.**

**A nins, dar nu pentru-a fi iarnă,
Ci doar lumina-n noi s-aștearnă.**

24 decembrie 2013, seară de Crăciun

PĂMÂNT ÎNTRU HRISTOS

**Pământ de ceară,
pământ ne-nceput –
lespede de aur:
Hristos s-a născut!**

**Pământ de acasă,
pământ de niciunde –
lespede de aer.
Undele din unde.**

**Pământ de sânge,
pământ îngenuncheat –
lespede de stele :
Hristos eliberat.**

**Pământ în piroane,
pământ crucificat –
lespede de rouă :
Hristos înviat.**

**Pământ de cuvinte,
pământ înstelat –
lespede de smirnă :
Hristos S-a-Nălțat.**

24 decembrie 2013, seară de Crăciun

PARALELE INEGALE

Numai tu nu spui nimic,
numai tu spui totul,
numai tu ești pleoapă,
numai eu sunt ochiul,
numai tu ești iarnă,
fără de zăpezi –
eu sunt doar lucarnă
când doar ziduri vezi,
eu sunt trup de aer,
când tu ești veșmânt,

eu sunt doar silabă,
când tu ești cuvânt.

Năsăud, 10 ianuarie 2014

HOMER DIN CER

**E târziu, la tine, Doamne,
încă-i iarnă,
zăpezile-au ajuns la cer,
cu stele-a început
să cearnă,
dintr-un alt prier.**

**E iarnă, încă, Doamne,
eu sunt un om de zăpadă,
iar ochiul tău,
Doamne,
peste ceruri închis,
nu poate să mă vadă.**

6 martie 2014

SCARĂ

Și ce dacă nu te port
în nume,
și ce dacă
încă mă naști,
și ce dacă
e încă martie,
și ce dacă
încă nu e Paști ?

Și ce dacă încă
n-am viață,
și ce dacă încă
sunt trecut,
și ce dacă
sunt om de cuvinte,
și ce dacă
încă n-am început ?

Rămân bătut în cuie,
scară ce coboară
când suie.

Ploiești, 30 martie 2014

NICHITA

**În fiecare primăvară
vin la tine
să schimb ora,
să-mi fie primăvara
măcar c-un ceas
mai scurtă,
să înfrunzesc
și să ne crească
ramuri noi,
amândurora.**

Ploiești, 30 marie 2014

ÎNVIERE

**A Înviat, a Înviat -
de-acuma ce ne mai rămâne?
De-acuma nu mai e păcat,
ce viață vrea să se amâne?
Cu moartea ne-am cuminecat,
ne-ntoarcem într-o altă lume -
A Înviat, a Înviat!
Din crucea Lui ne facem nume,
să-i fie lemnul binecuvântat!
Cu roua sângelui clipește -
A Înviat, a Înviat!**

**Și lemnul crucii-nmugurește,
între lumină și păcat!**

19 aprilie 2014

VĂMI

**Du-te, du-te,
și mă lasă
ca o streășină de casă,
ploilor să țin de palme,
până când,
sub cer senin,
foșnetul de aripi calme
doar pe umeri îl mai țin.**

**Du-te, du-te,
și mă lasă
ca un prag uitat de casă,
peste care niciun pas
nu e umbră, nu e ceas.**

**Du-te, du-te și tot du-te,
toate vămile-s trecute.**

30 aprilie 2014

AR FI TREBUIT

**Poate ar fi trebuit să fiu
ploaie,
ori măcar adiere
de vânt,
ar fi trebuit să-ți bat
în fereastră
cu degetele florii,
cu ultimul cuvânt.**

**Poate ar fi trebuit să fiu
ziuă,
ori măcar adiere
de noapte,
ar fi trebuit să bat
în fereastră
cu pulberi de stele,
cu cifra șapte!**

**Poate-ar fi trebuit să-ți fiu
târziu,
să-ți fiu pe jumătate tată,
pe jumătate, fiu.**

4 mai 2014

CUM SĂ SPUI?

**Cum să spui ierbii să nu mai fie
iarbă,
cum să spui pietrei să nu mai fie
piatră,
să spui florii să nu mai
înflorească,
râului să nu curgă,
fătului să nu se nască?**

**Cum să spui:
Doamne, îți las ție viața mea,
să i-o dai celui nenăscut,
să moară el în ea?**

**Cum să spui:
e dimineață, Doamne,
și nu mă pot însera?**

Satu Mare, 10 mai 2014

ȘI EU

**Pe-aici a trecut Dumnezeu
și le-a uitat toate la vedere,
îci-colo câte-o urmă de zbor,
îci-colo câte-o cădere.**

**Pe-aici ai trecut și tu
și n-ai lăsat nicio dimineață –
îci-colo o urmă de zi,
îci-colo o Schimbare la Față.**

**Pe-aici trec și eu,
ca o secundă uitată,
ca lacrima lui Dumnezeu.**

Satu Mare, 10 mai 2014

STEAG UITAT

Oraşul creşte din sine,
ca din cenuşa unui vis –
creşte cu o mie şi una
de capete,
care i se taie apoi,
unul câte unul,
până rămâne
doar cel care are gură
şi-ţi vorbeşte
din o mie şi unu de trupuri,
care i se taie,
unul după altul,
până când un singur trup
îşi poartă capul pe umeri,
ca pe un steag
biruitor,
uitat în bătălie.

11 mai 2014

POEMUL TELECOMANDĂ

**Poți accesa orice
canal –
și care sunt
și cele care nu sunt –
el găsește pentru tine
tot ceea ce îți dorești,
el inventează pentru tine
butoane,
ca niște semafoare:
roșu pentru viață,
galben pentru uitare,
verde pentru moarte.**

**Din când în când,
butonul roșu e defect –
cel verde niciodată;
nu te grăbi,
apasă
pe toate,
deodată.**

11 mai 2014

ÎNGERI FICȘI

O clipă am uitat totul,
o clipă nici n-am existat,
aerul era de piatră,
ochii tăi erau triști
o clipă am fost lacră,
îngerii erau ficși.

O clipă erai de nori,
erai pasăre udă,
erai de tăcere
care s-audă,
erai de zbor,
erai de aripă –

o clipă,
erai de clipă.

13 mai 2014

DUMNEZEU

Știu, acesta e ultimul semn,
ultimul desen,
făcut pe o margine de zare,
pe un colț de cer;
cu mâna mea
voi desena din cuvinte
copacul stingher,
copacul acela dintâi,
sub care șezum
și plânsem,
sub care-n păcat
luminii i-am pus vatră,
sub care ierbii
i-am pus nume,
i-am pus piatră
să nu încapă
în nicio clepsidră;
sub lacrimi
am pus lacră
și malurilor
le-am pus apă,
le-am pus corăbii.

Știu, acesta e ultimul desen
al meu,
știu,
îl voi desena pe Dumnezeu.

18.05.2014

MÂINE

**Sunt tot mai aproape
de ieri,
mai departe de mâine,
ca de o țară îndepărtată,
ca de un cer de pâine,
ca de o foame din copilărie,
ca de zbor,
ca de o colivie
în care un mai încap
nici amintiri,
nici viitor,
nici umbra ta,
care seamănă tot mai mult
cu mine,
cel de ieri din mâine.**

1 iunie 2014

ARBORELE VIETII

Aş vrea să fiu
pretutindeni,
deodată;
aş vrea să fiu frunză –
amintirea unui copac
uitat în sămânţă
ca o floare vinovată.

Aş vrea să fiu
în fiecare loc –
acolo unde sunt urme
de lumină,
acolo unde
n-ai fost niciodată
rădăcină.

Aş vrea să fim
eu frunză – tu copac,
să-nvăţ de la tine
să fim floare
şi de la fructe
să tac.

6 iunie 2014

ÎNGERIRE

Sunt ucenic într-un cuvânt,
învăţ culori doar de la cer
şi rănilor de la pământ,
învăţ să nu rămân stingher,
din lacrimile mele să mă-ncânt;

învăţ şi ropotele ploii
în care încă mă înveşmânt,
învăţ şi patimile joi
şi zborul cuibărit în vânt;

învăţ de-acum să fiu fereastră,
prin care vrei să mă priveşti
şi florilor să le fiu glastră,
când numai tu te îngereşti.

20 iunie 2014

NOAPTEA MEA

**Azi ai trecut
prin noaptea mea,
ori era Dumnezeu
și n-am văzut
de tine,
acoperindu-l
doar cu umbra
ce-o lasă pleoapele
peste retine.**

**Azi noapte ceva a trecut
prin noaptea mea –
cu lacrima puteam
să o sărut,
ca pe o cruce-n
care învia
cum mugurii
-ntr-un sânge ne-nceput.**

25 iunie 2014

CÂNDVA

**Nu voi mai fi când înc-ascuți
prin ierburi greierii cei mulți**

**sub tăpile de curcubeie
ce se îneacă-n mări Egee,**

**ce-și risipesc argintu-n valuri,
ca să te-mbrace iar în șaluri,**

**măcar așa să mai apară
iarna pierdută într-o vară,**

**când eram tu, când erai eu,
ținând de mâini pe Dumnezeu.**

1 iulie 2014

ANOTIMPURI

**Când tinerețea nu mai are nume,
când primăvara
nu plătește vamă,
când doar în muguri
verdele tresare,
ce anotimp o să alegi ?
Când toamna
nu se-ntoarce-n struguri,
când frunzele sunt epoleții fără ranguri
și în tranșee de zăpadă
mai treci cuvinte
peste praguri,
ce anotimp o să alegi?
Ce țară și ce limbă
și ce legi?**

Sighișoara, 10 iulie 2014

MOAȘTE

**Acum nu mă mai cunoaște
nici iarba
și pentru cuvinte
sunt străin;
dimineții i-a crescut barba,
la telefon
îi sunt doar codul pin.**

**Acum nu mă mai cunoaște
nici nisipul
și pentru mare
sunt un val străin;
doar scoicile-mi
ascund cuvinte
la care mă închin.**

**Acum doar tu mă vei cunoaște,
când și cuvintele sunt moaște.**

11 august 2014

AȘTEPTARE

**Doamne, cât timp îmi mai lași
să fiu singur cu tine,
să învăț ultimii pași,
înainte de scări,
care urcă sau coboară,
ochii mei să fie lumină,
până când nicio vină
nu rămâne în urmă,
până când niciun păcat
nu se-ntoarce a doua oară.**

26 august 2014

ÎNTÂMPINARE

de Ziua Limbii Române

Nu am crezut că o să ai o zi,
când ale tale-s toate,
cuvânt care ne ești în nume
și pentru tine toate ne sunt date.

Tu ești pământ, cum ești și cer,
tu ești izvor, cum ești și mare,
tu, limba-n care m-am născut
ca rugăciune și-nchinare.

E ziua ta în fiecare zi,
te naști în noi, cu fiecare,
noi nu vom fi, dar tu vei fi
mereu o binecuvântare.

Nu am crezut să ai o zi,
dar, fie,
căci ziua ta e cât un an
și anul tău e cât o veșnicie.

30 august 2014, ora 23,20

DOUĂ VIEȚI

“Fericiți cei care pot privi în sufletul lor, fără a ști de care parte a privirii sunt” (A șaptea fericire)

**Aflu tot mai multe
despre trecutul meu
pe care nu l-am trăit -
biografia mea își întinde câmpii
în Siberii uitate,
fără să-mi spună nimic,
de parcă aș fi trăit,
deodată,
două vieți -
una a mea,
alta împrumutată,
ca alții să se îmbrace cu ea,
haină nepurtată.**

**Am trăit două vieți -
una acum, alta niciodată.**

9 septembrie 2014

ULTIMUL BAL

**Va fi o seară
cum n-a fost încă,
vor fi lumini,
ca la un ultim bal,**

**va fi o mare,
cum n-a fost încă,
la care nu va trage
niciun mal.**

**Și, Doamne,
tu vei fi în naos,
dar nu va fi niciun altar –
la mâine nu va fi
niciun adaos
și șase nu va fi
pe niciun zar.**

**Va fi o seară, Doamne,
ca întâia oară, iar!**

18 septembrie 2014

SEMNUL CRUCII

« Fericți cei care se fac auziți, vorbind cu buzele strânse ».

(A doua fericire)

**Într-o zi,
cuvintele vor deveni blestem
și nu vom vorbi
decât prin semne –**

**vom face semnul crucii,
cu crucea de aer,
cu crucea de lemn,**

**și nimeni n-o să ne-ndemne
să tăcem;**

**dar vom tăcea,
vom vorbi,
făcându-ne semne.**

18 septembrie 2014

JOIA JUDECĂȚII

« Fericiți cei care, pe măsură ce se lecuiesc, se vatămă și, pe măsură ce se vatămă, se lecuiesc » (A patra fericire)

**Inima mea
nu mă mai ascultă,
inima mea e o stea,
e undeva departe,
într-o altă viață,
niciunde, undeva.**

**Inima mea –
n-o mai ascult
dintr-o joi,
din Joia Patimilor,**

**din Joia Judecății
de Apoi.**

18 septembrie 2014

MARGINE DE LER

**Doamne, care ești în cer,
Doamne din cuvinte,
într-o margine de ler,
o să-mi pun veșminte,**

**într-o margine de zi,
o să fiu o zare,
la nepuse întrebări
semnul de mirare.**

**Doamne, care ești în cer,
Doamne, nu veni la mine,
într-o margine de ler,
voi fugi la tine.**

19 septembrie 2014

PLECAREA ANOTIMPURILOR

Nu știu ce-a mai rămas
din toamnă,
ce anotimp va mai veni,
când iarna nu-i decât lucarnă
prin care nu te pot privi.

Nu știu ce-a mai rămas
din iarnă,
cât alb ne va mai înveli,
ce pol va-ncepe să se-aștearnă,
când iarba nu va înverzi.

Nu știu ce altă primăvară
o să se-ascundă în semințe,
de-o fi să mă retrag în flori,
când doar copacii mai rămân ființe.

Și câtă vară, Doamne,
câtă vară
își va întinde țărmașul peste noi,
câte castele din nisipuri
o să ne-ncapă pe-amândoi.

Să punem, Doamne, anotimpurilor punct
și-n locul lor să vină un adjunct.

20 septembrie 2014

O SINGURĂ FIINȚĂ

**De ce să pleci
cu-ntreaga ta lumină,
de ce să pleci,
cum totul s-ar sfârși
și n-ar rămâne
niciun licăr,
să ne mai poată înveli,**

**de ce să pleci
cum s-ar sfârși o zi,
să nu rămână
nicio boare,
să ne mai poată încălzi,**

**întru lumină,
bucurie,
întru iubire
și credință,
ca să rămânem, Doamne,
peste lumi,
copiii tăi,
ca singură ființă!**

28 septembrie 2014

CLIC

**Atât de aproape Dumnezeu –
atât de departe;
aș vrea să pot
să-l ating
ca pe o filă de carte,
aș vrea să pot
să-i spun pe nume –
dacă are nume
și nu-i decât
o vară-n care-a nins.**

**Aș vrea să fie lumină,
să fie tot în nimic,
să fie noapte senină,
să fie tac,
să fie tic.**

**Atât de aproape de Dumnezeu,
atât de departe –
să fii și tu,
să ne privești,
o undă,
un clic!**

Mănăstirea Nicula, 4 octombrie 2014

TOAMNĂ, ÎN TRECERE

**Toamna mea întârzie să vină,
nici nu știu de o să mai aștept
sau dac-o să mergem împreună,
decorați cu fulgi prea mari pe piept !**

**Toamna mea a rătăcit în vii,
lăcrimând sub streășină de brumă –
își adună frunza-n colivii,
în lumina serilor de humă.**

**Toamna a trecut pe lângă mine –
nici nu știu dac-o s-ajungă undeva
sau, dacă, fiind coborâtă de pe cruce,
înc-o dată ea va învia !**

28 octombrie 2014

TRENURI DE TOAMNE

**Vin trenuri lungi, de altădată,
cu toamne sigilate în vagoane,
iar tu te pierzi prin anotimpuri
și stai ascunsă în cantoane.**

**Vin trenuri sub poveri de frunze,
cu toamnele ținute prizoniere
și nici nu știu ce anotimp
o să-ți mai curgă prin artere.**

**Vin iarăși trenuri lungi, cu toamne
ce nu ajung la tine, Doamne.**

30 octombrie 2014

VIS ÎNTORS

**Mă-ntorc în visul tău,
tiptil,
ca un copil
ce-ar vrea să se ascundă
ca ora
după o secundă,
ca Nilul
într-un crocodil,
ca valul mării
într-o undă.**

**Mă-ntorc în visul tău
de dimineață,
dar visul nu e
decât ceață
ce vine
dintr-o altă viață –**

**Mă-ntorc copil,
de parcă ți-aș fi fiu:
e prea devreme,
prea târziu?**

5 noiembrie 2014

ALEXANDRA

Încă un anotimp
ne intră în casă,
de la floare până la fruct,

încă o cină,
poate de taină,
între ceruri,
se-așează abrupt,

încă o zi,
în plină lumină,
timpul în loc îl va opri,
dându-ne nume,
încă-ntr-o viață,
ca să rămânem
copii în părinți,
părinți în copii.

Încă un anotimp,
o primăvară-n toamnă,
tandra,
Alexandra, Alexandra.

8 noiembrie 2014

BINE-AI VENIT, DECEMBRE!

**Nu vrea să ningă -
decembrie-a uitat
din care vremuri vine,
de parcă iarna
nu-i a lui,
de parcă albu-i
doar mireasă;**

**decembrie
e doar în casă
și doar în ceru-ncremenit!**

**Așa cum ești
mi-ești drag,
decembrie de-acum
și de-altădată -
Bine-ai venit!**

13 decembrie 2014

LA ÎNCEPUT

**Aștept cuvântul -
cel dintâi -
căci la-nceput
a fost cuvântul,
ca pe zăpada-ntâia
să-l sărut,
să-mi fie frig,
să-mi fie cald,
să-mi fie iarnă
ca și vară.**

**Aștept cuvântul -
cel dintâi -
ca să se nască-n mine-o
primăvară.**

13 decembrie 2014

AȘTEPT COLIND

**Aștept colind
și nimeni nu colindă,
mă uit la cer
și ceru-i o oglindă
în care, totuși,
văd colindători -**

**e altă lume,
e alt timp,
cu zurgălăii de argint?!**

**E un alt cântec
și nu-l simt
cum se topește-n sânge
ca zăpada
ce nu-și găsește anotimp?!**

**Aștept colind -
colindul nu mai vine
și mi-e și teamă
și rușine
de Nașterea
care ne ține,
de Învierea întru noi.**

**Aștept Colind
ca Judecata de Apoi.**

13 decembrie 2014

COLINDĂTORI

La uşă sunt colindători,
vin dintr-un timp
pe care nu-l țin minte -
cu chipuri de copii
pe fețe de bătrâni,
încât *acum* pare-*nainte*.

Și iarăși scânteiază-n brad
steluțe pentru magi
și iarăși toți ne suntem dragi
și iarăși albul ne cuprinde,
când peste noi
decembrie se lasă;

și iarăși vin colindători
și iarăși se aud colinde -

deschide ușa inimii, creștine,
să-ți intre-n casă.

13 decembrie 2014

ULTIMA SCRISOARE

Înc-o ninsoare
nu mă găsește-acasă,
să mi se pună peste răni,
să fie-n locul ei,
în calendare,
să pună vinul bun în căni.

Înc-o ninsoare
a uitat în care loc,
în care ceas
mă las doar ei
abandonat,
să-i spun doar ei
un bun rămas.

Înc-o scrisoare -
ultima ninsoare.

17 decembrie 2014

NINGE CU COLINZI

Îți scriu doar cu ninsori,
îți scriu cu iarna,
cu fulgi ușori,
ca un colind,
îți scriu în alb,
să nu-nțelegi ce scriu,
până zăpada la fereastră
o să știu
că-ți bate -
nu să-i deschizi,
ci doar s-asculți
cum ninge cu colinzi.

17 decembrie 2014

NOUL AN CEL VECHI

Un an mai nou,
dac-o să vină,
cel vechi, atuncea,
unde pleacă?
Dacă cel nou este tăcut,
cel vechi
nu poate să tot tacă –
îți va vorbi,
ecou după ecou,
ca verdele uitat
pe sub zăpezi;
poți să-l asculți
și poți să-l crezi,
măcar în ce a fost păcat –
nu ca să-l ierți
și nici să-l lauzi,
ci să-l primești,
nevindecat
și ca o rană
să-ți rămână,
când sângerând,
când lăcrimândă –

Anul cel nou
va sta mereu la pândă,
să-ți fie bucurie și osândă.

22 decembrie 2014

CÂNDVA

Cândva,
mă mai temeam de fluturi,
de fâlfâirile plăpânde,
căci printre flori
atâtea mâini flămânde
pe aripi le-ar fi pus cenușă,
că-ți vine de zăpezi
să-ți scuturi
măcar un ultim anotimp
ce ți-a rămas, de-o vreme,
ca mănușă.

Cândva,
mă mai temeam de zbor,
să nu ajung prea sus,
să nu devin alcor,
să nu mai văd
cum dai în floare
în fiecare zi,
cu-o lăcrimare
ce-n ochii tăi s-ar limpezi.

Cândva,
mă mai temeam de mine,
când eu l-a cunoscut
pe eu,
când încă mă țineai
între cuvinte,
să nu ne-audă Dumnezeu.

22 decembrie 2014

CINA CEA DE TAINĂ

**Să vină vremea,
dacă vrea să vină –
cum sângele
pe lama de cuțit
e doar rugină
dintr-un trup
din care-a curs,
cândva,
lumină.**

**Să vină vremea,
dacă n-a rămas
nimic
din stropul
care-a fost
un pic de rouă
și un pic de vină.**

**Să vină vremea,
ca în taină
cea din urmă cină.**

29 decembrie 2014

ASCULTĂ IARNA

**Ascultă iarna
cum se urcă-n trup,
cum trece
dintr-un anotimp
în altul,
cum în cuvinte
î se simte saltul
și cum ninsoarea-i
e un lup
înfometat de înserarea
care l-a uitat.**

**Ascultă iarna
și cum zăpada
e un cântec
în care-i cald,
ca într-un pântec,
ca într-un somn,
prin care treci
și nu vrei să te naști
în zi de naștere,
ci-n zi de Paști.**

31 decembrie 2014

MĂ MAI PRIVEȘTI?

Mă mai privești?

Mai ajunge privirea ta la mine?

Și când clipești,

când ochiul e închis,

cine mă vede?

Cine intră la mine-n vis

și nu mai poate crede

că Unul e Niciunul,

că Una e Niciuna?

Că Totul s-a oprit

și curge-ntruna!

5 ianuarie 2015

LACRIMĂ DE SETE

**Râul, lacrimă de sete,
când sub pleoape vară este,
când e margine de șoaptă,
când e margine de seară,
când e mal fără de ape,
și vocală în cuvânt,
dimineață fără margini,
când consoanele-s veșmânt.**

**Râul, lacrimă de sete –
Iar și iarăși să mă-mbete.**

27 ianuarie 2015

NICIODATĂ

Și niciodată n-o să fie zi
și niciodată n-o să fie noapte
și niciodată nu voi fi
cu viața mea decât prin moarte.

Și niciodată n-o să fie luni
și nici duminică n-o fi
și niciodată n-o fi sărbătoare
decât când viața-i arta de-a muri.

Și niciodată n-oi fi eu
și niciodată n-o să fie nu
și niciodată n-o să fie Dumnezeu,
dacă în toate nu ești tu.

17 februarie 2015

FEMEIA DE ZĂPADĂ

**Ah, îngerul meu,
cum mai ninge, cum mai ninge –
era gata să mă-ngroape,
dar mai sus de gură
zăpada nu mai putea urca.**

**Atunci am început
să vorbesc
cu cuvinte de gheață,
să vorbesc cu iarna,
cu lupi și cu vânt,
am început să vorbesc
cu tine,
cu silabe de pământ.**

**Ah, îngerul meu,
cum ninge, cum mai ninge –
atunci ai venit tu,
femeie de zăpadă
prin aerul care sclipea,
ca Dumnezeu să ne vadă.**

24 februarie 2015

DEZLEGARE

**M-ai privit cu ochi de zăpadă,
cu ochii unei alte vremi –
ai pus frigului zadă
și-n tăcere mă chemi.**

**M-ai privit cu ochi de ploaie –
cu ochi de nor,
m-ai privit cu ieri
în care azi se taie.**

**M-ai privit cu ochi de vânt –
m-ai privit cu o vocală
ce nu-și găsește cuvânt
în privirea de gală.**

**M-ai privit cu tine,
cu trupul tău întreg,
cu ochi fără retine –
și de cuvinte mă dezleg.**

TU UNDE-AI RĂMAS?

**E, Doamne, târziu
sau încă-i devreme,
secundele nu se desprind
din ceas,
timpul rămâne în urmă –
Tu, unde-ai rămas?**

**E, Doamne, devreme
sau e prea târziu,
ora e încă atlas –
minutul unde rămâne,
Tu, unde-ai rămas?**

**E, Doamne, târziu,
e devreme...
umbra e singurul ceas –
eu nu mai am umbră,
Doamne,
Tu, unde-ai rămas?**

Iași, 27 februarie 2015

SĂRBĂTOARE

**Avem de toate –
dar mai ales pâine și sare,
avem cuvinte miere,
avem și munți în mare,
avem fecioare
și așteptăm
să nască.**

**Avem silabele
cu care le iubim
și așteptăm să crească mari,
să dea în floare.**

**Și-apoi să învățăm
să dăruim.
Să inventăm o sărbătoare.**

8 martie 2015

DACĂ NU VOM ÎNVIA?

„Vreme este să te naști și vreme este să mori. Vreme este să sădești și vreme să smulgi ceea ce ai sădit. Vreme este să rănești și vreme să tămăduiești. Vreme este să dărâmi și vreme să zidești”. (Ecleziastul, cap. 3(2,3))

**Doamne, dacă ai fi cântec,
Cine-ar mai tăcea?**

**Doamne, dacă ai fi ziuă,
Cine-ar lumina?**

**Doamne, când ești rugăciune,
Care soare mai apune?**

**Doamne, dacă ai fi iarbă,
Cine-ar fi pământ?**

**Doamne, dac-ai fi iubire,
Cine-ar fi pământ?**

**Doamne, dacă ai fi floare,
Cine îți va fi culoare?**

**Doamne, când ești rădăcină,
Cine îți va fi tulpină?**

**Și dacă ai fi fereastră,
Cine îți va fi lumină?**

**Doamne, dacă ai fi clipă,
Care zbor ți-ar fi aripă?**

**Doamne, Doamne, cin' ne ia,
Dacă nu vom învia?**

15-16 martie 2015

AMIN

**Fac semnul crucii –
de la tată la fiu,
de la mine la tine,
și cu tăcere îl scriu,
cu cuvinte care nu se văd,
cu cuvinte care nu seamănă
cu nimeni,
cu foi albe
dintr-o iarnă pierdută.**

**Fac semnul crucii,
Cu mâna mea vorbitoare,
cu mâna mea mută,
de sus până-n pământ,
de la dreapta la stânga,
cu primul,
ultimul cuvânt!**

15 aprilie 2015

BUST DE BRONZ

**Pielea mea întinsă la soare,
ca niște rufe la uscat –
viața mea întinsă la soare,
peste care marea
își întinde nisipul,
ca un cearșaf
fără amintiri.**

**Cuvintele mele
întinse la uscat
pe o sfoară –
ca niște mărgele
în șiragul pe care-l porți la gât.**

**Bronzul din mine
întins la soare,
așteptând să plece
viața din el.**

17 aprilie 2015

POTRIVIRI

**Tu ești atât de singură
c-aș putea să-ți fiu mire,**

**ești atât de străină,
c-aș putea să-ți fiu țară,**

**ești atât de albă,
c-aș putea să-ți fiu iarnă,**

**tu ești atât de departe,
c-aș putea să-ți fiu privire,**

**Tu ești ca iarba,
c-aș putea să-ți fiu pământ,**

**tu ești tăcerea –
și-ți voi fi cuvânt.**

23 aprilie 2015

TOCMAI EU

**Doamne, de ce tocmai eu,
de ce vrei cu somnul meu să-ți umpli înserarea,
de ce cu secundele mele suni
din cornul ce uită cărarea?**

**De ce tocmai eu, Doamne,
de ce frunză să fiu,
de ce să fiu pentru toamne
doar fructul târziu,**

**din care nimeni nu mușcă
și niciun păcat
nu este nici cușcă,
nu e înserat?**

**Dar cine, Doamne, în locul meu
aer în înalt să-ți fie
pentru îngeri în zbor spre elizeu,
până când nimeni nu-nvie.**

**O, Doamne, bun Dumnezeu,
în locul meu o să vin eu.**

24 aprilie 2015

PRIMĂVARĂ

**Ești primăvară.
Frigul îți numără cifre astrale
pe talger de pământ –
doar serile tale
mai seamănă cu iarna,
până când vântul
se ascunde în petale.**

**Și-atunci semințele pocnesc
și cad din cer
ca niște stele uitate
în margini de ler.**

**Sunt dimineață
și nu aud în foșnet
iarba care crește
până la glezne,
până la inimă,
până la ochi -
ca un mormânt
din care poți privi afară
și poți s-auzi
cum Dumnezeu
se face primăvară.**

26 aprilie 2015

CINE RIDICĂ PIATRA?

**Dacă aş fi fost o piatră de râu,
purtată în vârtejuri între vaduri,
de la izvoare până la vărsare,
şi dacă m-ai fi găsit tu pe mal
de mare,
abandonată de ape,
m-ai fi ridicat?**

**Şi dacă m-ai fi ridicat,
ai fi avut curajul să arunci cu ea?
În Dumnezeu,
în altcineva?**

27 aprilie 2015

POEMUL MUȘUROI

O furnică a poposit
pe coala de hârtie
pe care încă mai scriam
poezii,
nătâng și surd și orb
la orice tastatură.

Scriu de mână,
ca și cum aș învăța să scriu,
ca și cum aș descoperi
că am gură.

Scriu de mână
ca și cum cu fiecare poem
aș învăța alfabetul, ca și cum,
încetul cu încetul
fiecare literă o chem.

Scriu de mână,
ca și cum aș scrie
cu pământ,
ca și cum sub fiecare literă,
doarme un cuvânt.

Scriu de mână
și în timp ce scriu
furnica-și face din cuvinte
mușuroi,
ca și cum noi am fi din cuvinte,
ca și cum cuvintele am fi noi.

Iată, îmi zic, acesta e poemul,

**un muşuroi de cuvinte
din care furnicile-au plecat –
un muşuroi
cât un munte Ararat.**

3 iulie 2015

UȘĂ ÎNCHISĂ

**Am închis și ultima scrisoare,
nu mai am cui scrie pe pământ,
o să mai trimit pe câte-o boare,
ce rămâne din ce-a fost cuvânt.**

**Nu mai am cuvinte pentru mine;
cum să-mparți ce ți-a rămas:
o secundă împietrită în clepsidră,
limbile căzute de la ceas?**

**Nu așteaptă nimeni să-i mai scriu,
din cuvinte a rămas cenușa;
fără ele ce-aș putea să fiu?
Dumnezeu închide după mine ușa.**

30 august 2015

RĂTĂCIT ÎNTRE ANOTIMPURI

**Încă o toamnă ce nu e toamnă -
pe umerii viei, cu epoleții verii;
înc-un cuvânt ce nu e cuvânt -
ridicat la rangul tăcerii.**

**Încă o toamnă ca flacăra mocnind -
de niciunde nu mă cunoaște;
Nici din boabe de struguri, nici din mere pârguind -
din altă vară mă naște.**

**Doar tu, în cămășă nouă de nuci
mă vezi în semnul Sfințelor Cruci.**

18 septembrie 2015

IUBIREA DE SUB PLEOAPE

**O, Doamne, dacă vrei să vin,
n-aș vrea să-mi dai de știre –
nici strugurii nu se visează vin,
nici pruncul nu-și dorește a fi mire.**

**O, Doamne, nu sunt vrednic eu
cuvintele-mi să se deșire,
să-mi lase urme de cenușă,
spre a doua, ca dintâi venire.**

**Dar lasă-mi, Doamne, o clipire,
s-opresc sub pleoape-ntreaga Ta iubire.**

Mănăstirea Nicula, 26 septembrie 2016

SURORILE

Nepoatelor Carina și Emma

**Surorile vin, iată, peste lume,
cu cerul peste ele tras,
cu brațele cuprinse-n armonie
ca limbile în ritmul unui ceas.**

**Surorile coboară în cuvânt,
să urce-n ele sevele luminii,
s-adune iarăși într-un trunchi
toată sudoarea rădăcinii.**

**Surorile, desigur, au venit,
să-mi facă-apusul răsărit!**

Mănăstirea Nicula, 26 septembrie 2015

TOAMNĂ LA-NCEPUT

Toamnă, toamnă,
ce nume ți s-ar potrivi,
ca să-nvăț cu tine
felul tău de a muri,
felul tău de a fi
frunză,
felul tău de a fi
fruct,
felul tău de a fi creangă
din care m-am rupt,
felul tău de a fi aer,
felul tău
abrupt
de a fi primăvară,
felul tău de-a fi
mereu început,
iar și iară.

Mizil, 2 octombrie 2015

VINUL VIEȚII

**Doamne, dacă ai bate tu la ușă,
ți-aș deschide,
chiar dacă cerul meu
e-atât de mic –**

**Dar dacă intri,
din moarte mă ridic
și moartea mea
atunci s-ar sinucide
să lăcrimezi și Tu un pic.**

**O, Doamne, dacă Tu ai plânge,
Tot vinul vieții-mi s-ar preface-n sânge.**

7 octombrie 2015

PLOAIE DE NOAPTE

**Numai ploaia
e soră cu noaptea,
numai ele
deodată curg,
numai ele-mi îngroapă moartea,
numai ele
pot să-mi fie amurg.**

**Numai ploaia
îmi bate la geam,
numai ea șterge
de rugină noaptea,
numai ploaia
e-n mine un ram
care dă-n muguri
odată cu moartea.**

**Numai noaptea, numai noaptea,
ascunde sub pleoapele ploilor moartea.**

10 octombrie 2015

ÎNTOARCERI

Să ne întoarcem, dacă vrei, în noapte,
să ne întoarcem, dacă vrei, în vis,
Să ne întoarcem, dacă vrei, în moarte,
Să ne întoarcem, dacă vrei,
În Paradis.

Să ne întoarcem la-nceput,
să ne întoarcem, dacă vrei, în Paște,
să ne întoarcem, dacă vrei, în lut,
să ne întoarcem, înainte de-a ne naște.

Să ne întoarcem, într-un elizeu,
în respirarea unui Dumnezeu.

10 octombrie 2015

POEMUL

**Un orb
cu o mie și unu
de ochi
te privește
prin gaura cheii.**

10 octombrie 2015

ANOTIMPUL DIN COLIVIE

**E toamnă, chiar e toamnă,
cad frunze peste noi ca-n vis,
cad dintr-un anotimp de altădată,
în care am rămas închis.**

**Nu e nici timp să recunoaştem
ce toamnei cândva i-am promis:
în frunzele ce cad să ne mai naştem
ca într-un straniu paradis.**

**Rămâne toamna fără noi,
nici n-avu timp să ne cunoască –
doar umbra-n noi şi-a risipit,
alt anotimp în noi să nască.**

13 octombrie 2013

FĂ-MĂ, DOAMNE

**Fă-mă, ce mi-i face, Doamne,
numai nu uita de mine;
fă-mă ochi, ori fă-mă pleoape,
la copaci să fiu retine;**

**fă-mă frunză, fă-mă ram,
dar să nu mai uiți de vânt -
scutură-mi cerul de roade
și adună-le-n cuvânt!**

**Fă-mă, Doamne, ce mi-i face,
până iarba-n mine tace;**

**fă-mă, Doamne, ce-ți pofteste,
până iarba-n min' nu crește.**

25 octombrie 2015

MALURI

**Tăiem cât trebuie tăiat
din viață și din moarte,
din cuvinte,
tăiem din ce n-a fost,
din ce-a rămas,
tăiem din ore, din minute,
tăiem și limbile la ceas,
tăiem tăcerile
când, mute, ne spun
atât cât să putem vedea
cum dimineața se întoarce
tăind din aer câte-o stea,
dar nu mai poate s-o îmbarce;**

**tăiem și din corabie, din mare,
tăiem și din catarg, din valuri -
dar, Doamne, nu putem tăia
din propriile noastre maluri!**

25 octombrie 2015

SCALD*)

**Știu, toamna s-a pregătit
să mă nască,
dar timp de mine n-avu -
și-a scuturat copacii
și-a adunat roadele
și-a strâns cât frig
să-i poată ține de cald -**

**și-apoi a zis: e timpul
să se nască înc-un scald.**

*)Scald - poet de curte, la nordicii din perioada vikingilor

25 octombrie 2015

PERECHI

**Eu secundul,
tu secunda,
ori eu clipul
și tu clipa,
ori tu zborul,
eu aripa...**

**eu doar gurul
și tu gura,
ori eu murul
și tu mura...**

**sau eu focul
și tu foca
iar eu rockul
și tu roca...**

**cine ne va fi perechea -
noul - noua,
vechiul - vechea?**

25-26 octombrie 2015

ULTIMA IARNĂ

E-atâta alb că nu mai văd nimic –
și-n întuneric parcă e mai bine –
e-atâta alb
de parcă sunt la poli
și nici nu știu de unde vine:
din largul meu
ori din aproape?
În jur e totul un muzeu,
în fiecare piesă
stă un Dumnezeu,
ca o corabie plutind pe mări
rămase-un anotimp fără de ape.

E-atâta alb, ca într-un vis
din care nu mai pot ieși –
e albul nesfârșit,
când nu mai e nimic de scris.

E alb până departe,
când viața se întoarce-n moarte.

*Pe autostrada Câmpia Turzii – Cluj-Napoca, 26 noiembrie
2015*

SUB CRUCE

**Naște-mă, Doamne, iarăși, sub cruce,
să picure pe mine, sfânt sângele Tău,
Apusul să-mi fie Răsărit,
ce pacea-mi aduce.**

**Naște-mă, Doamne, din rănilile Tale,
cununa de spini s-o port și eu,
noaptea Ta să-mi fie lumină,
să-ți fiu mielul Tău mereu.**

**Naște-mă, Doamne, mă înviază,
pune laolaltă carne și os,
să crească, Doamne, crucea în mine,
în pacea luminii întru Hristos.**

***Catedrala St. Peter an der Sperr, Wiener Neustadt,
29 noiembrie 2015***

COLINDE, MERINDE

**Colindă, Doamne, colindă,
Că-s zăpezi la uși de tindă,**

**Colindă, Doamne, cu lumină,
Cât zăpezile-o să vină,**

**Colindă, Doamne, cu zori,
Că-s zăpezi pân' subsuori,**

**Colindă, Doamne, cu seară,
Că-s zăpezile de pară,**

**Colindă, Doamne, cu mine,
Colindă cu orișicine,**

**Că de-om colinda deodată,
Nașterea e-nluminată,**

**Iar colindul ne-o cuprinde
Și ne-o fi mereu merinde!**

11 decembrie 2015

OAMENI DE ZĂPADĂ

**Desculță iarnă,
unde ți-e zăpada,
în care oameni ai uitat-o,
în care cer mai ninge-acuma,
de parc-ar ninge dinspre Cato*?**

**Desculță iarnă,
unde ți-e hlamida,
la care cer îți e firida,
de nu ai timp
să pui povara albă
dinspre Egee spre Olimp
să fie salbă?**

15 decembrie 2015

*) Cato cel Bătrân (234-149 î.C), renumit, între altele, pentru rigoarea sa morală

CUPRINS

CÂND STAI DE VORBĂ CU DUMNEZEU, NICOLAE BĂCIUȚ/5
ALB DE IERUSALIM/7
PĂMÂNT ÎNTRU HRISTOS/8
PARALELE INEGALE/9
HOMER DIN CER/10
SCARĂ/11
NICHITA/12
ÎNVIERE/13
VĂMI/14
AR FI TREBUIT/15
CUM SĂ SPUI?/16
ȘI EU/17
STEAG UITAT/18
POEMUL TELECOMANDĂ/19
ÎNGERI FICȘI/20
DUMNEZEU/21
MÂINE/22
ARBORELE VIETȚII/23
ÎNGERIRE/24
NOAPTEA MEA/25
CÂNDVA/26
ANOTIMPURI/27
MOAȘTE/28
AȘTEPTARE/29
ÎNTÂMPINARE/30
DOUĂ VIETȚI/31
ULTIMUL BAL/32
SEMNUL CRUCII/33
JOIA JUDECĂȚII/34
MARGINE DE LER/35

PLECAREA ANOTIMPURILOR/36
O SINGURĂ FIINȚĂ/37
CLIC/38
TOAMNĂ, ÎN TRECERE/39
TRENURI DE TOAMNE/40
VIS ÎNTORS/41
ALEXANDRA/42
BINE-AI VENIT, DECEMBRE!/43
LA ÎNCEPUT/44
AȘTEPT COLIND/45
COLINDĂTORI/46
ULTIMA SCRISOARE/47
NINGE CU COLINZI/48
NOUL AN CEL VECHI/49
CÂNDVA/50
CINA CEA DE TAINĂ/51
ASCULTĂ IARNA/52
MĂ MAI PRIVEȘTI?/53
LACRIMĂ DE SETE/54
NICIODATĂ/55
FEMEIA DE ZĂPADĂ/56
DEZLEGARE/57
TU UNDE-AI RĂMAS?/58
SĂRBĂTOARE/59
ÎNVIERE/60
AMIN/61
BUST DE BRONZ /62
POTRIVIRI/63
TOCMAI EU/64
PRIMĂVARĂ/65
CINE RIDICĂ PIATRA?/66
POEMUL MUȘUROI/67

UȘĂ ÎNCHISĂ/69
RĂTĂCIT ÎNTRE ANOTIMPURI/70
IUBIREA DE SUB PLEOAPE/71
SURORILE/72
TOAMNĂ LA-NCEPUT/73
VINUL VIEȚII/74
PLOAIE DE NOAPTE/75
ÎNTOARCERI/76
POEMUL/77
ANOTIMPUL DIN COLIVIE/78
FĂ-MĂ, DOAMNE/79
MALURI/80
SCALD*)/81
PERECHI/82
ULTIMA IARNĂ/83
SUB CRUCE/84
COLINDE, MERINDE/85
OAMENI DE ZĂPADĂ/86

Nicolae Băciuț

LA TACLALE CU DUMNEZEU

**Dar cine, Doamne, în locul meu
aer în înalt să-ți fie
pentru îngeri în zbor spre elizeu,
până când nimeni nu-nvie.**

**O, Doamne, bun Dumnezeu,
în locul meu o să vin eu.**

NICOLAE BĂCIUȚ